

## Arrest

nr. 189 358 van 30 juni 2017  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 juni 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van B. WAEYENBURGH, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd een eerste maal in illegaal verblijf in België aangetroffen op 21 februari 2017 door de Federale Wegpolitie Brabant. Zij kreeg die dag een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor 3 jaar.

Op 22 februari 2017 werd verzoekster aangehouden door de Spoorwegpolitie te Brussel, zij kreeg op 23 februari 2017 het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 februari 2017 werd verzoekster op heterdaad betrapt voor inklimming door de Scheepvaartpolitie van Zeebrugge. Zij kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor 3 jaar.

Op 15 maart 2017 werd zij aangehouden door de Luchtvaartpolitie te Zaventem wegens illegaal verblijf.

Op 18 maart 2017 werd verzoekster aangehouden door PZ Het Houtse wegens illegaal verblijf en wegens inklimming. Zij kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 maart 2017 werd verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf door de Politiezone Zuid (Anderlecht, Sint-Gillis, Vorst).

Op 25 april 2017 werd zij opnieuw aangehouden door de Scheepvaartpolitie te Zeebrugge, wegens illegaal verblijf en inklimming. Zij werd die dag in bezit gesteld van een bijlage 13septies en werd overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge.

Vingerafdrakenonderzoek toonde aan dat verzoekster op 18 maart 2016 in Italië asiel had aangevraagd en op 28 oktober 2016 in Portugal.

Italië bevestigde dat zij verzoekster in het kader van de relocatie hadden overgebracht aan Portugal.

Op 24 mei 2017 bevestigden de Portugese autoriteiten het overnameverzoek, zij het weliswaar buiten de wettelijke termijn.

Op 26 mei 2017 diende verzoekster een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet en op 30 mei 2017 diende zij alhier een asielaanvraag in.

Tijdens haar Dublinverhoor verklaarde zij zich te verzetten tegen een overdracht aan Portugal, alwaar zij van oktober 2016 tot februari 2017 naar eigen zeggen zou hebben verbleven, omdat ze er geen Arabisch spraken en zich daar niet goed voelde omdat ze niemand kende. In België zou ze een Marokkaanse vriendin hebben.

Op 22 juni 2017 werd de verblijfsaanvraag om medische redenen afgewezen als zijnde onontvankelijk.

Op 26 juni 2017 kreeg verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten een bijlage 26quater.  
Dit is de thans bestreden beslissing.

De repatriëring is voorzien voor 6 juli 2017.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF  
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

*In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):*

*naam : K. alias A. K.*

*voornaam : A.*

*geboortedatum : 01.01.1992*

*geboorteplaats : M.*

*nationaliteit : Eritrea*

*die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

***REDEN VAN DE BESLISSING :***

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Portugal toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikels 25(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.*

*De betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, werd op 25.04.2017 aangetroffen te Zeebrugge en bleek niet in bezit van de voor verblijf vereiste documenten. Ze was vervolgens het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge.*

*Vingerafdrakenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 18.03.2016 internationale bescherming vroeg in Italië en op 28.10.2016 in Portugal.*

*Op 03.05.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties, die ons verzoek op 05.05.2017 afwezen. Ze deelden mee dat Portugal werd verzocht de betrokkene over te nemen in het kader van het Besluit (EU) 2015/1523 van de Raad van 14.09.2015. De Portugese instanties stemden*

op 07.10.2016 hiermee in en op 28.10.2016 werd de betrokkene in het kader van relocatie overgebracht naar Portugal.

Op 08.05.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan de Portugese instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn van twee weken beantwoord wat conform artikel 25(2) impliceert dat Portugal de verantwoordelijke lidstaat werd.

Op 26.05.2017 diende de betrokkene een aanvraag tot machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 in.

Op 24.05.2017 bevestigden de Portugese instanties hun verantwoordelijkheid en de bereidheid de betrokkene terug te nemen.

Op 30.05.2017 diende de betrokkene te Brugge een verzoek voor internationale bescherming in.

De betrokkene werd gehoord op 07.06.2017 en verklaarde dat ze op 15-jarige leeftijd met haar moeder van Eritrea naar Soedan trok. Ongeveer 6 jaar later volgde ze haar broers naar Libië. Op 15.03.2016 vertrok de betrokkene vanuit Libië met een boot richting Europa. Ze kwam het grondgebied van de lidstaten op 16.03.2016 binnen via Italië. Ze verbleef vervolgens in een opvangcentrum in een haar onbekende stad. In oktober 2016 werd ze volgens haar verklaringen overgebracht naar Portugal. Ze verbleef vervolgens in een sociale woning, die ze naar eigen zeggen deelde met twee andere asielzoekers. In februari 2017 verliet ze Portugal en vervolgde via Spanje en Frankrijk met de bus haar weg naar België. De betrokkene ontkende dat ze internationale bescherming vroeg in Italië en Portugal en stelde dat ze werd gedwongen tot de registratie van haar vingerafdrukken.

De betrokkene verklaarde ongehuwd en zonder partner te zijn. Ze stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde dat ze naar het Verenigd Koninkrijk wou gaan, maar in België werd aangehouden.

Daarop besloot ze internationale bescherming te vragen in België. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Portugal omdat in Portugal niemand Arabisch spreekt en ze zich daar niet goed voelde omdat ze niemand kende. De betrokkene voegde toe dat in Portugal niemand van het overheidspersoneel het Arabisch machtig was en ze in België een Marokkaanse vriendin leerde kennen. We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De louter persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote Moelijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Portugal een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM

tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Portugese instanties werden op 23.05.2017 bij ontstentenis van antwoord verantwoordelijk voor de terugname van de betrokkene. Een dag later bevestigden ze de betrokkene te willen terugnemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat het in Portugal ingediende verzoek nog hangende is en de Portugese instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen hervatten.

De Portugese instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Portugal in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Portugal ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). We gaan ervan uit dat Portugal het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Portugal onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Portugese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De door de betrokkene aangevoerde argumenten dat in Portugal niemand Arabisch spreekt en dat ze niemand kent in Portugal zijn onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verbleef naar eigen zeggen in Portugal in een sociale woning die ze deelde met twee andere personen. Tijdens het verhoor stelde ze dat de situatie in Portugal beter was dan in Italië. Ze maakte verder geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Portugal die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De door de betrokkene op 26.05.2017 ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter was op 22.06.2017 het voorwerp van een afwijzing.

Tijdens het verhoor dd. 07.06.2017 maakte de betrokkene gewag van slaapproblemen, nachtmerries en hoofdpijn. We wensen op te merken dat de betrokkene tot heden geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Portugal verhinderen of dat ze door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werd niet aannemelijk gemaakt dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Portugal niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen.

Hieromtrent wensen we tevens te benadrukken dat de Portugese autoriteiten tenminste 4 werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Indien nodig zullen de Portugese instanties volgens de bepalingen van artikel 32 van Verordening 604/2013 en middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kunnen worden geïnformeerd over de toestand van de gezondheid van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Portugal een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Portugese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 25(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Portugese instanties."**

## 2. Over de vordering tot schorsing

### 2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.*

De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster van haar vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge. Omwille van deze overbrenging met het oog op haar overbrenging naar Portugal, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft plaatsgevonden.

2.2.2. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2.3. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

### 2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De interpretatie van deze voorwaarde

2.3.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van

de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van “artikel 3.2, 3e lid van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin III Verordening); Schending van artikel 51/5, §2 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 3 iuncto 13 EVRM; Schending artikel 1, 3, 4 en 35 iuncto 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU; Schending van de materiële motivatieplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.

De verzoekster licht haar enig middel toe als volgt:

a) *Lopende procedure overeenkomstig art. 9ter Vw.*

Verzoekster werd op 25.04.2017 aangetroffen in illegaal verblijf te Zeebrugge, waarop zij werd opgesloten in het gesloten DVZ-centrum te Brugge. Vingerafdrukkenonderzoek toonde een link met Italië (dd. 18.03.2016) en met Portugal (dd. 28.10.2016). Verzoekster verklaarde hieromtrent ook aan haar arts op 12 mei 2017 (en overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 mei 2017 in het licht van haar verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen – stuk 3):

“tenslotte werden deze die over voldoende geld beschikten op ‘grote boten’ naar Italië verscheept. Zij zelf – wegens geen geld – op schamele bootjes op zee gestuurd alwaar gelukkig de Libische kustwacht hen onderschepte en ze ten slotte door de Libische overheid naar Italië werden gezonden.

In Italië werden vingerafdrukken afgenomen. Uiteindelijk door een Europese herlocatie-plan naar Portugal gezonden waar gehuisvest in hutten met twee andere personen – die telkens terug wegvluchtten naar Duitsland. Portugal bleek geen enkele hulp te willen bieden en de mensen aan hun lot over te laten, zonder voldoende voedsel of bijstand. Zijzelf bleef alleen achter en tenslotte kon ze de trein naar het noorden nemen.

Zij belandde in Brussel-Zuid in februari 2017. Daar kreeg ze hulp van vrijwilligers (klederen, geld, voedsel). Deze periode benoemt mevrouw als haar gelukkigste tijd. Haar enige bezittingen kreeg ze

van vrijwilligers in het Brussel Zuid-station. Met 300 € wou ze vertrekken naar het Verenigd Koninkrijk – alwaar voornoemde vrouw misschien kon helpen. Onderweg werd ze opgepakt.”

Op 03.05.2017 werd door de Belgische diensten een overnameverzoek gericht aan Italië, dewelke dit verzoek op 05.05.2017 afwezen.

Op 08.05.2017 werd door de Belgische diensten een overnameverzoek gericht aan Portugal, dewelke binnen de gestelde termijn van twee weken niet antwoordde, hetgeen conform standpunt van verweerder impliceert dat Portugal in toepassing van artikel 25 (2) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Echter, intussen werd door verzoekster op 23.05.2017 een ernstig gemotiveerd verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen ingediend overeenkomstig artikel 9ter Vw. (zie stukken 3 en 4).

Deze aanvraag van 23.05.2017 is gesteund op een uitvoerig medisch onderzoek van verzoekster in het gesloten centrum zoals uitgevoerd op 12.05.2017 van 10u30 tot 12u45 mits bijstand van een tolk Arabisch (stuk 3a en 3b) en weerhoudt o.a. inzake diagnose ernst van de medische psychiatrische problematiek van verzoekster:

*“DIAGNOSE: Ernstige vorm van PTSD: zie uitvoerig verslag in bijlage met de nodige criteria.”*

*“Mevrouw lijdt aan PTSD.*

*Deze diagnose steunt op de DSM-5 die de criteria voor PTSD [uitmaken].*

*Uit bovenstaande gegevens blijkt overtuigend dat deze mevrouw lijdt aan een ernstige vorm van Post-Traumatisch Stress Disease (PTSD ...”*

*Een dringende “langdurige psychiatrische, psychologische en medische zorg” dringt zich op, hetgeen momenteel nog niet kan aangevat worden in het gesloten centrum te Brugge (stuk 3a).*

*Er kan bijgevolg onmogelijk ernstig in vraag worden gesteld dat verzoekster een alleenstaande vrouw met ernstige psychiatrische problemen is, dewelke aldus een kwetsbaar profiel heeft en ook een kwetsbaar persoon in de zin van art. 1, 12° Vw. uitmaakt.*

*Ondanks de duidelijke bewoordingen van de arts na persoonlijk onderzoek en zoals toegevoegd en beschreven in het gemotiveerd verzoek overeenkomstig art. 9ter Vw. van 23.05.2017, stelt de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken per advies van 21.06.2017 (stuk 4b):*

*“blijkt dat betrokkene lijdt aan een chronisch depressieve toestand, mogelijks ten gevolge van een PTSD (...)*

*Het is natuurlijk begrijpelijk dat dergelijke omzwervingen heel wat ongemakken voor betrokkene hebben betekend, maar intrinsiek lijdt zij aan geen enkele echte psychiatrische aandoening.”*

*De onontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 4a) in voor de volle 100% gesteund op dit advies van de arts-adviseur van 21.06.2017 zodat een kaduuk advies van de arts-adviseur ook de rechtsgeldigheid van de DVZ-beslissing aantast.*

*Op 27.06.2017 werd op gemotiveerde wijze een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen deze kennelijk onredelijke, minstens manifest onzorgvuldige, weigering van het verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen (9ter Vw) (stuk 5). Dit beroep is ter griffie van de Raad gekend onder het rolnummer RvV 206.605.*

*Verzoekster heeft overeenkomstig artikel 3 iuncto artikel 13 EVRM alsook overeenkomstig artikel 1, 3 en 35 iuncto artikel 47 Handvest grondrechten EU recht op een daadwerkelijk, effectief en doeltreffend rechtsmiddel.*

*Om deze hangende procedure voor de Raad tegen deze kennelijk onredelijke weigering in de 9ter-procedure daadwerkelijk (RvV 206.605), effectief en doeltreffend te maken, is de aanwezigheid van verzoekster in België vereist.*

*Indien verzoekster intussen van het grondgebied zou worden verwijderd, zou dit nochtans ernstig en gegronde beroep zoals ter griffie gekend onder het rolnummer RvV 206.605, zonder belang komen te vervallen, zodat dit géén ernstig en doeltreffend rechtsmiddel kan zijn en bijgevolg strijdig zou zijn met art. 13 EVRM en 47 Handvest in samenlezing met de artikelen zoals hierboven beschreven. Immers, bij verwijdering van verzoekster van het grondgebied zal in de zaak RvV 206.605 worden geoordeeld:*

*“Aangezien niet blijkt dat de verzoekende partijen nog op het grondgebied van het Rijk verblijven, kunnen zij geen voordeel meer halen uit het door hen ingestelde beroep.*

*(...)*

*Het beroep is, gelet op het ontbreken van een actueel belang, onontvankelijk.”*

*(RvV nr. 157.745 van 4 december 2015 – stuk 6)*

*Verzoekster kan/mag niet geacht worden om zomaar afstand te doen van haar belang en van haar ernstig en daadwerkelijk rechtsmiddel in dit hangende beroep zoals ter griffie gekend onder het rolnummer RvV 206.605.*

*Het garanderen van de rechten van verdediging kan evenzoveel een bonafide reden zijn dewelke zich verzet tegen een Dublin-III-terugleiding.*

*– hetgeen als algemeen rechts-beginsel wel degelijk kan worden ingeroepen voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (“r wordt op gewezen dat het algemeen rechtsbeginsel in verband met het recht van verdediging terdege van toepassing is op de rechtsgang voor de Raad voor*

Vreemdelingenbetwistingen, daar deze geen orgaan van actief bestuur is, doch een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen neemt (RvS 27 oktober 2010, nr. 208.491).

b) garanties noodzakelijk

Zoals hierboven reeds beschreven heeft verzoekster een kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw met een ernstige psychiatrische problematiek.

In toepassing van de rechtspraak van het EHRM, inzonder van het arrest Tarakhel t. Zwitserland van 4 november 2014, moet gelet op haar kwetsbaar profiel de situatie in de Dublin ontvangstaar geëvalueerd worden met grote voorzichtigheid op basis van een volledige, rigoureuze en geactualiseerde informatie.

“De Raad benadrukt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM er in hoofde van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39, EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448).

In dit opzicht leert de Raad uit het arrest Tarakhel van 4 november 2014 van het EHRM, door verwerende partij gekend en aangehaald, dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asiëldossiers waar een Dublin-overdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofde van de verwerende partij minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op actuele informatie.”

(RvV 176.192 van 12 oktober 2016 – UDN schorsing van een Dublin-III terugleiding van een verzoeker met een kwetsbaar profiel)

In casu werd op geen enkele wijze een correct, volledig en nauwgezet individueel onderzoek, met de grootste voorzichtigheid gevoerd.

Verweerder is per definitie op de hoogte van de ernstige psychiatrische problematiek van verzoekster, waarbij het medisch attest van Dr. Dominique DEWILDE sinds 23.05.2017 in haar bezit is.

Desondanks wordt op 26.06.2017 in de bestreden beslissing geponeerd (stuk 1):

“Tijdens het verhoor dd. 07.06.2017 maakte de betrokkene gewag van slaapproblemen, nachtmerries en hoofdpijn. We wensen op te merken dat betrokkene tot heden geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Portugal verhinderen of dat ze door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

De bestreden beslissing is en blijft op het eind van de rit nog steeds een bevel om het grondgebied te verlaten (wat ten andere ook uit de titel van de bestreden akte blijkt: “beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”), zodat artikel 74/13 Vw. ook in deze zijn toepassing vindt. Dit artikel stelt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In casu is het duidelijk dat verweerder geen ernstig/zorgvuldig (met de grootste voorzichtigheid gevoerd) individueel onderzoek heeft gevoerd omtrent verzoekster. (RvV nr. 171.744 van 13 juni 2016)

Uit de letterlijke bewoordingen van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld “dat betrokkene tot heden geen attesten of andere elementen aanvoerde” betreffende haar gezondheid mag afdoende blijken dat geen zorgvuldig individueel onderzoek werd gevoerd.

Enerzijds waren deze medische elementen wel degelijk in het bezit van verweerder via het verzoek overeenkomstig art. 9ter Vw. dd. 23.05.2017;

Anderzijds werd mits faxzending van de raadsman van verzoekster van 31.05.2017 nogmaals uitdrukkelijk verwezen naar deze ernstige vorm van PTSD met hangend verzoek 9ter Vw. in het licht daarvan (stuk 7). Deze faxzending werd bij verweerder goed ontvangen op 31.05.2017 om 18:17 (stuk 7 in fine: ontvangstbevestiging fax).

Verweerder kan bijgevolg niet ernstig stellen niet op de hoogte te zijn geweest van de ernstige psychiatrische problematiek van verzoekster en hieruit voortvloeiend minstens de nood aan individuele garanties inzake medische bijstand en opvolging van opvang van verzoekster in het land van Dublin-terugleiding overeenkomstig de Tarakhel-rechtspraak van het EHRM. Temeer gezien het medisch attest zoals door verzoekster overgemaakt aan verweerder gewag maakt van enerzijds de ernst van de aandoening, alsook anderzijds van het volkomen gebrek aan medisch-psychiatrische behandeling en opvolging van verzoekster in Portugal toen zij daar verbleef.

Geen BGV mag worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432).



*In zoverre de UDN-schorsing nog niet wordt opgelegd op grond van het hierboven reeds beschreven onderdeel, ter vrijwaring van de rechten van verdediging en het recht op een ernstig en doeltreffende voorziening in rechte in de lopende procedure RvV 206.605;*

*Dingt zich vervolgens minstens een UDN-schorsing op, op grond van het gebrek aan individueel zorgvuldig onderzoek van de situatie van verzoekster mits garanties van de noodzakelijke individuele bijzondere bescherming door de Portugese autoriteiten.*

*“Verzoekster maakt aannemelijk dat zij behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, zodat er in casu wel garanties moeten worden verkregen van de Italiaanse autoriteiten, nu zij aannemelijk maakt dat zij specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak en dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin verzoekster zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E. v. Nederland).” (RvV nr. 176.192 van 12 oktober 2016)*

*Een identieke beoordeling dringt zich in casu op voor verzoekster met een ontegensprekelijk ernstig kwetsbaar profiel.*

*In dit hierboven geciteerd arrest nr. 176.192 van 12 oktober 2016 inhoudende een UDN-schorsing van een Dublin-terugleiding naar Italië wordt evenzoveel expliciet verwezen naar artikel 74/13 Vw:*

*“(…) dit te meer nu de verwerende partij niet onwetend kon zijn van verzoeksters medische en psychische aandoening. Bovendien gebiedt artikel 74/13 uitdrukkelijk om met de gezondheidstoestand rekening te houden bij het uitvaardigen van een verwijderingsmaatregel.*

*(…)*

*Door geen rekening te houden met verzoeksters medische situatie, waar zij nochtans van op de hoogte was, heeft verwerende partij artikel 74/13 iuncto de motiveringsplicht geschonden. Verzoekster maakt eveneens een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest aannemelijk. Het middel is ernstig.” (RvV nr. 176.192 van 12 oktober 2016)*

*Ook deze conclusie is identiek in onderhavig dossier van verzoekster.*

*Onderhavig – samengesteld – middel is (prima facie) ernstig en gegrond.*

*“Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep, in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonder met de vereiste tot onafhankelijkheid en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”*

*(RvV nr. 170.501 van 24 juni 2016 m.b.t. UDN-schorsing van een Dublin-terugleidingsbeslissing naar Portugal)*

*Een schorsing van de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) dringt zich ook in casu op”.*

2.3.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 3.2, 3° van de Dublin III-verordening door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft deze onderdelen, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1 en 4 van het Handvest.

2.3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest kent een gelijklopende inhoud als artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; ADDE EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Saïd/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en

Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Vooraf dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekende partij zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, Miah v. the United Kingdom, § 14 en, mutatis mutandis, 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM 21 januari 2011 M.S.S. v. België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (zie: mutatis mutandis, EHRM 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42, EHRM 28 juni 2011, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein v. Nederland en Italië §§ 70-71).

Bovendien moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.).

De Raad dient na te gaan of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Portugal en in het licht van de specifieke situatie van verzoekster, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Portugal.

2.3.6. In het Dublin-gehoor van 7 juni 2017 verklaarde verzoekster oorspronkelijk van Ethiopische nationaliteit te zijn maar thans de Eritrese nationaliteit te bezitten. Verzoekster ontkent asiel te hebben aangevraagd in Italië en Portugal terwijl het tegendeel blijkt uit het administratief dossier. De bestreden beslissing stelt dat volgens verzoeksters verklaringen zij in oktober 2016 werd *“overgebracht naar Portugal. Ze verbleef vervolgens in een sociale woning, die ze naar eigen zeggen deelde met twee andere asielzoekers. In februari 2017 verliet ze Portugal en vervolgde via Spanje en Frankrijk met de bus haar weg naar België. (...) De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Portugal omdat in Portugal niemand Arabisch spreekt en ze zich daar niet goed voelde omdat ze niemand kende. De betrokkene voegde toe dat in Portugal niemand van het overheidspersoneel het Arabisch machtig was en ze in België een Marokkaanse vriendin leerde kennen”*.

Verzoekster verklaart in haar verhoor van 7 juni 2017 dat ze niet naar Italië noch naar Portugal wil en evenmin in België wil blijven: *“In België werd ik opgepakt. Ik had dan ook geen andere keuze dan hier een asielaanvraag in te dienen.”* Verzoeker wil naar het Verenigd Koninkrijk, dit blijkt ook uit haar handelwijze. Verzoekster nam vrijwillig de beslissing om over land naar België te komen. In België werd ze meerdere keren door de zeevaartpolitie opgepakt alsook op de luchthaven en voorts in verschillende steden van het land. De vaststelling dat verzoekster bijzonder vastberaden is in haar keuze van Europees land doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing. Verzoekers gaf geen elementen aan die

enigszins kunnen wijzen op ernstige redenen die haar overdracht naar Portugal kunnen verhinderen. Integendeel, nergens kan blijken, en dit wordt in het verzoekschrift evenmin beweerd, dat er in Portugal structurele problemen zijn die van aard zijn om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

2.3.7. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Portugal zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.3.8. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Portugal, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die een overdracht zou verhinderen.

2.3.9. De verzoekende partij laat *in casu* gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft nagelaten een correct, volledig en nauwgezet individueel onderzoek met de grootste voorzichtigheid te voeren niettegenstaande verzoeksters ernstige psychiatrische problematiek van verzoekster bekend was bij het nemen van de bestreden beslissing en verwerende partij en het medisch attest van Dr. Dominique DEWILDE sinds 23.05.2017 in haar bezit is.

Verzoekster benadrukt dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden *“afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM)”* noch werd rekening gehouden met de verplichting gesteld in 74/13 Vreemdelingenwet dat de gemachtigde rekening dient te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verzoekster vervolgt: *“Uit de letterlijke bewoordingen van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld “dat betrokkene tot heden geen attesten of ander elementen aanvoerde” betreffende haar gezondheid mag afdoende blijken dat geen zorgvuldig individueel onderzoek werd gevoerd.*

*Enerzijds waren deze medische elementen wel degelijk in het bezit van verweerder via het verzoek overeenkomstig art. 9ter Vw. dd. 23.05.2017;*

*Anderzijds werd mits faxzending van de raadsman van verzoekster van 31.05.2017 nogmaals uitdrukkelijk verwezen naar deze ernstige vorm van PTSD met hangend verzoek 9ter Vw. in het licht daarvan (stuk 7). Deze faxzending werd bij verweerder goed ontvangen op 31.05.2017 om 18:17 (stuk 7 in fine: ontvangstbevestiging fax).*

*Verweerder kan bijgevolg niet ernstig stellen niet op de hoogte te zijn geweest van de ernstige psychiatrische problematiek van verzoekster en hieruit voortvloeiend minstens de nood aan individuele garanties inzake medische bijstand en opvolging van opvang van verzoekster in het land van Dublin-terugleiding overeenkomstig de Tarakhel-rechtspraak van het EHRM. Temeer gezien het medisch attest zoals door verzoekster overgemaakt aan verweerder gewag maakt van enerzijds de ernst van de aandoening, alsook anderzijds van het volkomen gebrek aan medisch-psychiatrische behandeling en opvolging van verzoekster in Portugal toen zij daar verbleef”.*

2.3.10. Verwerende partij stelt anderzijds:

*“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het betoog van verzoekster is gebaseerd op een erg selectieve lezing van de bestreden beslissing. Immers moet vastgesteld worden dat het bestuur wel degelijk rekening heeft gehouden de gezondheidsproblematiek van verzoekster en deze ook onderzocht heeft, zodat de beslissing allerm minst strijdt met de TARAKHEL- rechtspraak waarnaar verzoekster eveneens verwijst.*

*Inderdaad werd de gezondheidsproblematiek op de eerste plaats beoordeeld in het kader van de 9ter-aanvraag. Er werd daarbij advies ingewonnen van een ambtenaar-geneesheer die onder meer stelde:*

- betrokkene lijdt aan een chronisch depressieve toestand, mogelijks ten gevolge van een PTSD.*
- Er waren niet de minste verwickelingen, geen acute opstoten noch hospitalisaties te betreuren, althans niet in België.*
- In de aanvraag wordt er vermeld dat er geen enkele psychiatrische of psychologische of medische begeleiding is...*
- Ingeval van terugkeer naar het herkomstland of land van terugname zou de huidige toestand hoogstens wat langer kunnen aanslepen, zonder dat dit een reëel risico op de gezondheidstoestand van betrokkene zou inhouden.*

*Kortom, reeds in de beoordeling van de 9ter-aanvraag wordt uitdrukkelijk gesteld dat een overdracht naar het land van terugname (i.e. Portugal) geen reëel risico betreft voor de gezondheidstoestand van betrokkene.*

*In het verzoekschrift wordt thans kritiek geuit op beoordeling van de ambtenaar-geneesheer en er werd ook al een beroep tot nietigverklaring aangetekend, doch dat beroep heeft geen schorsende werking, en ondanks de kritiek van de verzoekende partij moet inderdaad vastgesteld worden dat verzoekster klaarblijkelijk ook niet in België – alwaar zij toch al minstens sedert februari verblijft – behandeld wordt voor haar medische problematiek.*

*De kritiek dat verzoekster tijdens haar verblijf in Portugal niet behandeld of opgevolgd werd voor haar medische problemen, hetgeen de overdracht naar Portugal zou moeten beletten, kan dan ook bezwaarlijk als relevant beschouwd worden nu zij zelf niet aantoonde en ook niet aannemelijk maakte hiervoor de nodige initiatieven te hebben ondernomen.*

*Voor zoveel als nodig wordt opgeworpen dat verzoekster ervoor geopteerd heeft om enkel een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen de weigeringsbeslissing van de 9ter-aanvraag en dus geen beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing, in welk geval zij op basis van de procedure van de voorlopige maatregelen een versnelde behandeling had kunnen vragen van het niet-schorsend beroep van de zgn. “9ter-beslissing”.*

*Alleszins, naast de vaststelling dat medische problematiek onderzocht werd in het kader van de 9ter-aanvraag, werd in de 26quater ook rekening gehouden met de medische problematiek.*

*Zo werd overwogen dat:*

- *De 9ter-aanvraag op 22.06.2017 werd afgewezen*
- *Er geen attesten of andere elementen voorliggen die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid en overdracht aan Portugal verhinderen*

*De verwerende partij stelt dus niet dat zij geen documenten heeft ontvangen, zoals verzoekster beweert, maar wel dat de overgemaakte documenten niet doen besluiten dat zij niet zou overgedragen kunnen worden aan Portugal.*

- *Er werd niet aannemelijk gemaakt dat zij in Portugal niet de nodige zorg en bijstand zal verkrijgen*
- *De Portugese autoriteiten zullen ten minste 4 dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van verzoekster en indien nodig zullen de Portugese instanties volgens de bepalingen volgens de bepalingen van artikel 32 Vo 604/2013 en middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kunnen geïnformeerd worden over de toestand van de gezondheid van betrokkene.*

*Gelet op wat voorafgaat kan verzoekster niet ernstig stellen dat geen rekening zou zijn gehouden met - of dat geen individueel onderzoek werd gevoerd naar - haar gezondheidstoestand.*

*Bovendien is de verblijfsaanvraag op grond van medische redenen, alsook het overmaken van de medische attesten, pas gebeurd nadat Portugal haar akkoord had gegeven met de overname van verzoekster. Tijdens het eerste verhoor werd enkel gewag gemaakt van slaapproblemen en hoofdpijn, zonder meer.*

*Zij stelde in dat verhoor zelfs dat het in Portugal beter was dan in Italië en zij maakte geen enkel gewag van ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Portugal die zouden strijden met de bepalingen van artikel 3 E.V.R.M. of artikel 4 EU-Handvest.*

*Evenmin verklaarde zij dat haar enige medische zorgen ontzegd werden in Portugal noch dat er zich dienaangaande enig probleem stelde.*

*Zoals gesteld in de bestreden beslissing zullen de Portugese autoriteiten middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kunnen geïnformeerd worden over de gezondheidstoestand van betrokkene.*

*Er wordt dan ook helemaal niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing in eender welk opzicht afbreuk zou doen aan de zgn. TARAKHEL-rechtspraak, wel integendeel”.*

2.3.11. Tijdens het gehoor 7 juni 2017 vermeldt de verzoekende partij nachtmerries. “Ik heb het heel moeilijk om de slaap te vatten. Ik heb eveneens last van hoofdpijn. Ik neem geen medicatie”.

2.3.12. De bestreden beslissing stelt inzake verzoeksters medische situatie: “De betrokkene verbleef naar eigen zeggen in Portugal in een sociale woning die ze deelde met twee andere personen. Tijdens het verhoor stelde ze dat de situatie in Portugal beter was dan in Italië. Ze maakte verder geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Portugal die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De door de betrokkene op 26.05.2017 ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter was op 22.06.2017 het voorwerp van een afwijzing. Tijdens het verhoor dd. 07.06.2017 maakte de betrokkene gewag van slaapproblemen, nachtmerries en hoofdpijn. We wensen op te merken dat de betrokkene tot heden geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Portugal verhinderen of dat ze door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werd niet aannemelijk gemaakt dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Portugal niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen. Hieromtrent wensen we tevens te benadrukken dat de Portugese autoriteiten

*tenminste 4 werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Indien nodig zullen de Portugese instanties volgens de bepalingen van artikel 32 van Verordening 604/2013 en middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kunnen worden geïnformeerd over de toestand van de gezondheid van de betrokkene”.*

2.3.13. De Raad kan in de bestreden beslissing inderdaad niet lezen dat er geen attesten worden neergelegd zoals verzoekende partij het stelt, maar wel dat *“geen attesten of andere elementen worden aangebracht waaruit blijkt dat dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Portugal verhinderen of dat ze door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*. Bovendien werd wel rekening gehouden zowel met verzoeksters antwoorden tijdens haar Dublin-gehoor als met de argumenten die ze aanbracht bij het indienen van een aanvraag tot verblijf om medische redenen.

Verwerende partij licht toe dat de ambtenaar-geneesheer stelde: *“Uit het standaard medisch attest blijkt dat betrokkene lijdt aan een chronisch depressieve toestand, mogelijks ten gevolge van een PTSD. Verder waren er niet de minste verwikkelingen, geen acute opstoten noch hospitalisaties te betreuren, althans niet in België. In de aanvraag wordt er vermeld dat er geen enkele psychiatrische of psychologische of medische begeleiding is... Ingeval van terugkeer naar het herkomstland of land van terugname zou de huidige toestand hoogstens wat langer kunnen aanslepen, zonder dat dit een reëel risico op de gezondheidstoestand van betrokkene zou inhouden. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land herkomst of het land waar zij verblijft”*.

2.3.14. Verzoekende partij wijst vooral op een medisch getuigschrift van 13 mei 2017 opgesteld door dokter Dewilde op basis van een consultatie uitgevoerd op 12 mei 2017 van 10u30 tot 12u45. Uit het document, noch ter terechtzitting kan blijken dat deze arts ook psychiater is. Dr. Dewilde stelt als diagnose: *“Ernstige vorm van PTSD”* en meent dat een dringende *“langdurige psychiatrische, psychologische en medische zorg”* opdringt zich (stuk 3a).

Het medisch attest bevat in hoofdzaak een beknopt levensverhaal van verzoekster waar verzoekster vooral over haar reisweg uitwijdt. Daarnaast worden de criteria voor PTSD louter ingevuld op basis van dit levensverhaal zoals verklaard door verzoekster en wordt geconcludeerd dat verzoekster lijdt aan een *“ernstige vorm van PTSD en dit reeds verschillende jaren”*. Dit laatste (reeds vele jaren) kan uiteraard niet meer zijn dan een vermoeden gesteund op de beweringen van verzoekster. Voorts is de conclusie in het medisch getuigschrift dat het *“mijn stellig overtuiging [is] dat deze vrouw als vluchteling in België moet erkend worden en niet mag teruggestuurd worden naar vroegere toestanden”* bezwaarlijk een medische bevinding.

2.3.15. Het door verzoekster neergelegd medisch is aldus uitsluitend gestoeld op de loutere beweringen van de verzoekende partij. Hoe dan ook kan uit het medisch attest niet blijken dat medische redenen verzoekster verhinderen terug te keren naar Portugal waar ze samen met twee andere meisjes op een appartement woonde en de asielprocedure doorliep en verder kan zetten. Nergens kan blijken dat verzoekster onheus behandeld werd, laat staan in strijd met artikel 3 EVRM. Er kan dan ook niet vastgesteld worden dat de conclusie van de bestreden beslissing op dit punt onredelijk zijn. De Raad benadrukt nog dat de omstandigheden in de zaak Tarakhel zijn niet vergelijkbaar met de situatie van de verzoekende partij, met een voorziene Dublinoverdracht naar Portugal nu niet kan blijken dat een asielzoeker of vluchteling in Portugal geen recht zou hebben op medisch zorg of psychologische opvolging. Dat verzoekster geen Arabisch sprekende mensen heeft ontmoet in Portugal kan haar niet weerhouden medische hulp of bijstand te zoeken. Verzoekster is bovendien een ondernemende persoon, zoals uit haar handelwijze in België kan blijken. Bovendien wordt nog duidelijk gesteld in de bestreden beslissing dat er niet aannemelijk werd *“gemaakt dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Portugal niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen. Hieromtrent wensen we tevens te benadrukken dat de Portugese autoriteiten tenminste 4 werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Indien nodig zullen de Portugese instanties volgens de bepalingen van artikel 32 van Verordening 604/2013 en middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kunnen worden geïnformeerd over de toestand van de gezondheid van de betrokkene”*.

2.3.16. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoekster, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Portugal zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke psychologische problemen, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. Noch het betoog van verzoekster, noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Portugal omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.3.17. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

In dit licht maakt verzoekster evenmin *prima facie* aannemelijk dat de verwerende partij artikel 3.2. of artikel 17 van de Dublin-III-Verordening heeft miskend of haar discretionaire bevoegdheid in het toepassen van deze clausules heeft miskend. Een schending van artikel 74/3 van de vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht blijkt op het eerste gezicht niet.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het enige middel is op eerste zicht niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat reeds om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

#### 2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

##### 2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is tenslotte conform artikel 39/82, §, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

#### 2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest tot gevolg zal hebben.

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van de grief op grond van artikel 3 van het EVRM niet worden gevolgd. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet vervuld.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

#### 2.4.3. Er is evenmin voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

2.5. Derhalve is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

#### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. HEIRBRANT

K. DECLERCK